

Bönen i familjen

För audiensen nummer 100 valde påven att tala om bönen. Det är i familjen där man lär sig be. Han uppmuntrade föräldrarna att lära barnen att göra korstecknet.

2015-10-13

Efter att ha reflekterat över hur familjen lever i högtid och arbete, ser vi nu på den tid som ägnas åt bönen. Kristna klagar oftast just över tiden: “Jag borde be mer... jag skulle vilja göra det, men ofta har jag inte tid”. Det får vi höra hela tiden.

Beklagandet är uppriktigt, för människans hjärta söker ständigt bönen, också utan att veta det, och om det inte finner den får det inte frid. Men för att de skall mötas måste man odla en varm kärlek till Gud i hjärtat, en känslofull kärlek.

Vi kan ställa oss en enkel fråga. Det är inget fel i att tro på Gud av hela ens hjärta, det är inget fel att hoppas att han skall hjälpa oss i våra svårigheter det är inget fel att känna behovet att tacka honom. Allt detta är helt riktigt. Men älskar vi Herren? Blir vi rörda av tanken på Herren, överraskar den oss, låter den oss känna ömhet?

Låt oss tänka på det stora budet, som bär upp alla de andra: *“Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, med hela din själ och med all din kraft”* (5 Mos 6:5; jfr Matt 22:37). Budet använder kärlekens intensiva språk för att tala om Gud. Det är här

som bönen's ande bor. Och om den bor här, bor den här hela tiden och går aldrig ut. Förmår vi tänka på Gud som en smekning som håller oss i livet, före vilken inget finns? En smekning som inget, inte ens döden, kan skilja oss ifrån? Eller tänker vi på Gud bara som på det stora Varat, den allsmäktige som har skapat allt, domaren som kontrollerar allt vi gör? Allt detta är förstås sant. Men det är bara när Gud är vår största kärlek som dessa ord får sin fulla innebörd. Då blir vi lyckliga, men också litet förvirrade, för han tänker på oss och framför allt älskar han oss. Är det inte något otroligt? Är det inte otroligt att Gud smeker oss med en faders kärlek? Han kunde ha nöjt sig med att bli erkänd som det högsta Varat, ge sina bud och vänta på resultaten. Istället har Gud gjort och gör mycket mer än så. Han vandrar med oss längs livets väg, han skyddar oss, han älskar oss.

Om kärleken till Gud inte tänder en eld, kan inte bönen ande värma tiden. Vi kan mångfaldiga våra ord, eller visa upp våra riter, ”som fariséerna gör” (jfr Matt 6:5,7). Ett hjärta som bebos av kärleken till Gud gör att också en tanke utan ord blir till bön, eller en åkallan inför en helgonbild, eller en kyss riktad mot kyrkan. Det är bra när mammorna lär sina små barn att sända en kyss till Jesus och jungfru Maria. Däri finns så mycken ömhet! I den stunden förvandlas barnens hjärtan till en böneplats. Och det är en gåva av den Heliga Anden. Låt oss aldrig glömma att be om denna gåva för var och en av oss! För Guds Ande har ett särskilt sätt att säga “Abba – Fader”, i vårt hjärta. Den lär oss att säga ”Fader” så som Jesus sade, på ett sätt som vi aldrig kan finna på egen hand (jfr Gal 4:6). Det är i familjen som man lär sig att be om och uppskatta denna Andens gåva. Om man lär sig be om den på samma

spontana sätt som man lär sig att säga "pappa" och "mamma", då har man lärt sig det för alltid. När detta sker, omfamnas hela familjelivets tid av Guds kärleks omfamning, och man söker spontant tid för bön.

Vi vet att familjens tid är komplicerad och överfull, upptagen och full av bekymmer. Den räcker aldrig till, det är så mycket man måste göra. Den som har familj lär sig snart att lösa en ekvation som inte ens stora matematiker förmår lösa: hur man får 24 timmar att rymma dubbelt så mycket! Det finns mammor och pappor som borde vinna Nobelpriset för detta. De förvandlar 24 timmar till 48. Jag vet inte hur de gör, men de gör det. Det är så mycket arbete som måste utföras i familjen.

Bönens ande återger tiden till Gud. Den stiger ut ur livets hets där tiden alltid saknas, finner frid för sådant

som är viktigt, och upptäcker glädjen i oväntade gåvor. Det finns två goda ledsagare för detta: de bägge systrarna Marta och Maria, som evangeliet berättar om. De lär sig familjerytmernas harmoni av Gud: högtidens skönhet, arbetets frid, bönens ande (jfr Luk 10:38-42). De älskade Jesus, och när han kom på besök blev det en högtid. Men en dag fick Marta lära sig att gästfrihetens arbete visserligen är viktigt, men det är inte allt, och det viktiga är att lyssna till Herren som Maria gjorde, vilket är den "bästa delen" av tiden. Bönen springer fram när man lyssnar till Jesus och läser evangelierna. Bönen springer fram ur närheten till Guds ord. Finns denna närhet i vår familj? Har vi evangelierna hemma? Öppnar vi dem någonsin för att läsa dem tillsammans? Mediterar vi över evangelierna genom att be rosenkransen? När man läser och mediterar över evangelierna i

familjen blir det som ett gott bröd som när allas hjärtan. Och låt oss lära oss att be en bön tillsammans, i all enkelhet, när vi sätter oss till bords morgon och kväll. Det är Jesus som kommer till oss, så som han besökte Martas, Marias och Lasaros familj. Jag har sett att det finns barn som inte har lärt sig att göra korstecknet. Men du som är mamma eller pappa, lär barnet att be, att göra korstecknet. Det är en viktig uppgift för mammor och pappor.

I bönen i familjen, i familjens stunder av styrka eller svårigheter, anförtros vi åt varandra, för att var och en av oss i familjen skall beskyddas av Guds kärlek.

Libreria Editrice Vaticana/
RomeReports

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
bonen-i-familjen/](https://opusdei.org/sv-se/article/bonen-i-familjen/) (2026-03-17)